Federica Bosco

S.O.S. AMORE

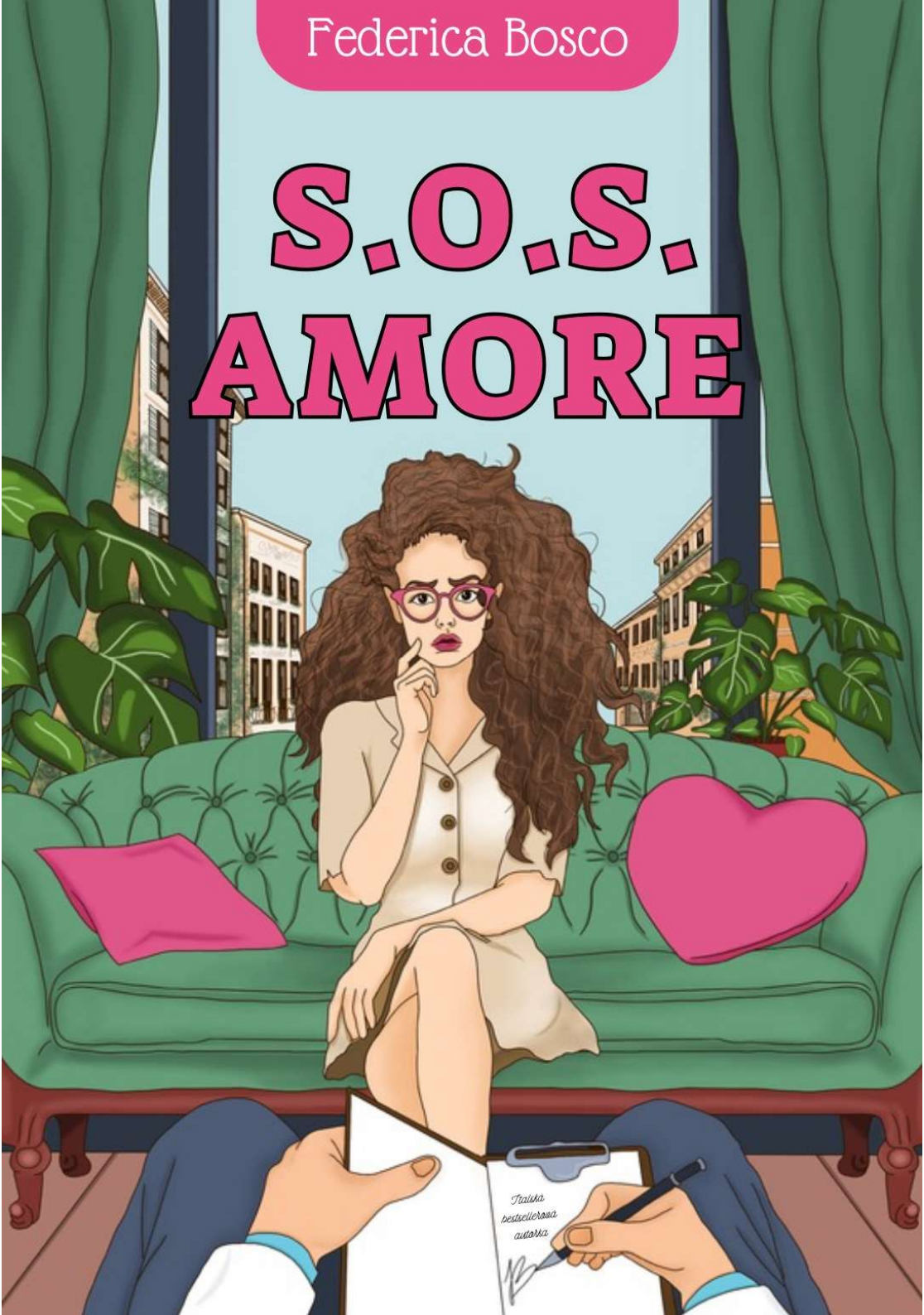

S.O.S. AMORE

Federica Bosco

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Řikonín 22, Brno - venkov
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako 71.elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první tištěné vydání
a první elektronické vydání
Autor © **Federica Bosco**
Přeložila: **Zlata Kopová**
Obálka a grafika © **Jane Blossom**
Redakce a korekce: Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Tištěná brožovaná verze:
ISBN 978-80-53005-94-4

Elektronická verze:
ISBN 978-80-53031-00-4 epub
ISBN 978-80-53031-01-1 mobi
ISBN 978-80-53031-02-8 PDF

S.O.S. Amore
©2009 Newton Compton Editori srl

This edition published

in agreement with the Proprietor through

MalaTesta Literary Agency, Milan

Anotace

Chiara prožívá se svou despotickou sestrou, přecitlivělou matkou a bezohledným otcem spoustu úsměvných i hořkých situací. Touží po lásce, ale její milostný život je jeden velký omyl za druhým. Vyhledá tedy pomoc u psychoanalytika, kterému každý týden vypráví epizody z nešťastných vztahů a otevírá tak rány, které se nikdy nezahojí. Podaří se doktoru Follimu obnovit její sebevědomí a sílu postavit se nevěře, ponižování a zradě?

Všem, kteří si přáli alespoň jednou zažít neuvěřitelný příběh daleko za hranicemi času.

„Co *přesně* mohu pro vás udělat, slečno?“

„Cokoli, abyste se do mě zamiloval.“

„Asi jste nečetla dobře nápis na dveřích, je tam napsáno *Psychoterapeut,* ne *kouzelník.*“

„A… jaký je v tom rozdíl?“

PRVNÍ SEZENÍ

„Co je na tom? Přát si solidního chlapa?

Nemluvím o extra pohledném, citlivém, věrném, dobře zaopatřeném a štědrém neurochirurgovi, ale spokojila bych se s takovým, který když slíbí „zavolám ti,“ udělá to alespoň do konce roku. Takový, o kterého se nepokouší infarkt, když má zaplatit, není ženatý, není alkoholik, zloděj, bisexuál nebo patologický lhář, protože tyhle všechny jsem už zažila.“

Doktor mlčí a sleduje mě s výrazem pokerového hráče. Jestli se bude na mě takhle dívat, ukončíme sezení jako dva hluchoněmí, kteří se snaží zhypnotizovat. A protože mě každá minuta stojí euro třicet, bude lepší, když moje uzdravování urychlíme.

„Pane doktore, řekněte mi pravdu. Je to moje vina? Buďte upřímný. Jsem to já, kdo tyhle typy přitahuje? Nebojte se to říct narovinu, zvládnu to a pod vlak skákat nebudu. Jestli mi to potvrdíte, budu klidnější. Vlastně bych vás chtěla poprosit o laskavost, abyste mi to dal písemně. Ukážu to pak každému, kdo se bude ptát, proč jsem sama.“

„Proč mi neřeknete něco o sobě, třeba váš životní příběh, abych vás lépe poznal.“

„Můj život? Proč bych vám měla vyprávět svůj životní příběh? Četl jste Olivera Twista? Je to hodně podobné.

Proč mi jednoduše neodpovíte? Nemůžete prolistovat manuál psychoanalýzy a najít kouzelnou radu k uzdravení? Strana osmdesát sedm: mladá žena, ještě ucházející, smolařka v lásce, následují možná řešení: Za prvé, dovolená v Lourdech alespoň na šest měsíců; za druhé, vstoupit do kláštera – doporučuje se izolace – a za třetí, darovat své tělo k vědeckým účelům.“

„Hmm… abych to upřesnil, říkáme si *psychoterapeuti…* Chiaro, vidím, že jste rozzlobená, řeknete mi proč?“

„A proč vy jste tak nepřirozeně klidný? Vsadím se, že kdyby vám spadnul Montblanc na nohu, řekl byste: „*Jejda*!‘ Myslím, že kromě „*Jejda‘,* umíte při nejhorším *‚A sakra‘. Ty kráso,* někdo vyhodil pračku z okna přímo na moje auto! *No toto*, ukradli mi kreditku! *Sakra*, moje žena mi nasadila parohy!“

Bude lepší, když se uklidním, nebo mě vyhodí. Nevím, co mě to popadlo, mám pocit, že je přede mnou boxovací pytel. Je to naše první sezení a já mu tady vyzvracím všechny frustrace nakumulované z nevalných vztahů.

To, že je chlap, neznamená, že je nutně parchant. Ale ano! Určitě to tak je, anebo jsem to já, kdo se totálně plete. Mám to od přírody naopak, dávám jim srdce na dlani a oni ho zraňují a drtí…

„Asi vás překvapím, ale mluvím i sprostě. Rád říkám: ‚zatracená mizérie‘.“

„To říkával můj dědeček. Ale nejraději říkám ‚do prdele‘, nebo ‚do hajzlu‘, ‚kurva zasraná‘, ču–“

„Ano, myslím, že jsme se pochopili. Pokud upadne pero, zavolám vám a vy mi poradíte.“

„Promiňte… jsem trapná. Když jsem v tenzi, mluvím sprostě.“

„To je normální, nemějte obavy… ale vraťme se k vám. Jak to, že jste se rozhodla ke mně přijít? Jde o nějakou výjimečnou událost, a proto chcete začít s léčbou?“

„Řekla jsem vám, že jsem měla jenom vztahy, které hraničily se zdravým rozumem, a už jsem z toho otrávená,“ nadechla jsem se, „na základní škole se mi líbil jeden kluk. Pořád do mě strkal a já byla do něj blázen. Čím víc mi ubližoval, tím víc jsem si myslela, že se mu líbím. Dávala jsem mu proto celou svačinu, pastelky, jednou jsem mu půjčila i svoji novou větrovku, kterou mi nikdy nevrátil. Začal chodit s nejhezčí holkou ze třídy, s Barbarou, s hloupou, rozmazlenou holčičkou, která se líbila všem klukům. A já jsem mu pořád dokola dávala tu svačinu…“

„To už je dávno…“

„Říká se, že ráno napoví, jaký bude celý den. Jsem si jistá, že ve svém kouzelném manuálu máte na straně číslo dvanáct větu: pokud pacientka už v šesti letech žebrá o lásku, není jí už pomoci.“

„Ale proč jste na sebe tak přísná? Byla jste jenom bezbranná holčička a nemá smysl se takto negativně hodnotit. Je důležité, abyste začala mít tu holčičku ráda, abyste ji odpustila a chránila ji."

Váhám, nevím, jestli mu mám přiznat pravý důvod, proč jsem za ním přišla, a tak jsem najednou ze sebe všechno vysypala: „Podívejte se, mám vztah se svým šéfem skoro už dva roky, je to blbost, já vím, ale neodsuzujte mě prosím. Nikdy bych si nebyla ani pomyslela, že budu milenkou ženatého chlapa, je mi zle, jenom na to pomyslím, to nemluvím o mámě, která mě vždycky varovala před ženatými muži. Ale už od druhého dne, co jsem nastoupila do jeho kanceláře, mi nedal ani na chvíli pokoj. Říká, že mě miluje, že opustí ženu, všechno se mnou sdílí… A proto čekám, čekám a čekám a chtěla bych, aby se jednou pro vždy rozhodnul a dal celému světu najevo, že patříme k sobě."

Doktor mě pozoruje a já cítím, jak ho můj příběh znechutil… Ale je to jeho práce, ne? Poslouchat cizí lidi a jejich absurdní příběhy. Jestli se pohoršuje už nad tímhle…

„Chtěla byste, aby opustil manželku a vzal si vás?"

„Byla bych ráda, kdyby se mnou žil, nemusí si mě brát."

„A vy chcete, abych vám pomohl."

„Myslíte, pane doktore, že se vám to podaří?"

Usmívá se tak, jako když vám někdo tvrdí, že si vypráví s mimozemšťany.

„Vidíte, neexistují žádná kouzelná zaříkadla k tomu, aby se do nás někdo zamiloval, a já nejsem ten, kdo vám řekne, co máte v životě dělat. Chtěl bych, abyste sama našla ta nejlepší řešení, která z vás učiní šťastnou a úspěšnou ženu."

„Nejlepší volba je tato: Andrea opustí manželku, vezme si mě a budeme navždy šťastní a spokojeni."

„Nepřejete si nic víc?"

„Hmm… krásný byt s terasou… možná…"

„Mám na mysli kariéru, osobní uspokojení a pocit seberealizace, o které jste snila."

„Chci být milována, to je můj sen."

„Dobře, povyprávíte mi o Oliveru Twistovi?"

„Opravdu mám?"

„Pokud vám to nevadí…"

„Bydlím se svojí sestrou Sarou. Původně jsme žily společně s mámou, ale to byla tragédie: hádaly jsme se celé dny, pořád kvůli té události s domem na Tolstého ulici. Náš otec žije několik let na Kubě, má tam svůj byznys, myslím nějaké hotely."

„A proč jste se hádaly kvůli domu?"

„Otec nás tři vystěhoval, aby mohl darovat dům Gaie Luně a její matce."

„Kdo je Gaia Luna?"

„Je to naše nevlastní sestra… z druhého otcova vztahu. Řekl nám, že ty dvě potřebovaly dům víc než my, a proto nás vystěhoval a my jsme skončily u babičky, která měla životní motto: jak krásné je žít sám!"

„Jste s otcem v kontaktu?"

„Občas si zavoláme, ale Sara o něm nechce ani slyšet."

„A druhá sestra?"

„S ní se vůbec nevídáme, je to kariéristka, pracuje pro našeho otce, ona je vlastně náš nepřítel"

„A vaše matka?"

„Vidí ve všem a všude jenom problémy. Kdysi byla šikovná, pořád se smála, jezdili jsme k moři, na naše narozeniny organizovala večírky, ale to už je hodně dávno. Možná mi to splývá s fantazií, občas si něco vysním, znáte to.

„Znám… Kdy vás vystěhoval?"

„Byly jsme malé, měla jsem sedm let a sestra devět. Táta nebyl špatný, jenom nebyl pro rodinu: skoro nikdy nebyl doma, a když už byl, nemohl se dočkat, až vypadne. A potom, Miláno bylo pro něj příliš malé. Ale když přijel, přivezl nám hromadu dárků, pobyl pár hodin, pohádal se s mámou a odešel na další dva týdny. Když se rozvedli, nic moc se nezměnilo."

„To muselo být pro vaši matku těžké."

„Ano, dřela jako blázen, aby nás uživila, ale dům na Tolstého ulici jí ležel v žaludku. Když jsme my dvě začaly studovat na univerzitě, odstěhovaly jsme se. Ach jo, připadám si jako Remì z románu *Bez rodiny*. Nechápu, proč mám pořád zažívat patové situace. Skončilo to, jak to skončilo, mohlo to dopadnout líp, ale i hůř, ne? Prostě jsem se nenarodila Joe Jacksonové! Jestli mi tahle úřední procedura najde snoubence, tak vydržím i ty jeho obřadní otázky."

„Proč jste si vybrala právě mě?“

„Pravdu?“

„Pokud možno…“

„Našla jsem vás v telefonním seznamu… a jmenujete se Folli… (česky Bláznivý), tak jsem si řekla, že to je dobré znamení.“

Usmívá se, vytahuje ze zápisníku vizitku a něco na ni píše.

To jsem si mohla myslet, dá mi adresu na psychiatra, kterému důvěřuje.

„To je moje soukromé číslo. Není na běžné volání, ale pokud se budete cítit výjimečně zle, zavolejte mi.“

„Oh… mohu vám opravdu zavolat?“

„Pouze když vám bude mimořádně zle.“

„Ale jak poznám, že jsem *výjimečně* na dně?“ Ukazuji uvozovky dvěma prsty. „Jsem pořád výjimečně na dně… mám na mysli milostné příběhy se špatným koncem a Andrea je výjimečný případ… jak tedy poznám, kdy vám můžu zavolat?“

Dívá se na mě jako šachista, který právě udělal nenapravitelný tah. Teď mi vytrhne vizitku z ruky, roztrhá ji a spolkne!

„Je to, Chiaro, jednoduché. Pokuste se vcítit do mé situace a představte si, zda chcete být rušena kvůli nějaké maličkosti, třeba, když jste u stolu s rodinou, na schůzi, na oslavě, nebo když spíte. Nechtěla byste, aby vás někdo obtěžoval kvůli malichernostem, že ne?“

Vrtím hlavou, že ne.

„Pomineme situace, kdy si nebudete jistá správným okamžikem. Pokud to bude něco hodně urgentního, neváhejte a zavolejte. Nevolejte v noci, jedině, že by vás zavřeli a potřebovala byste znalecký posudek psychologa. V každém případě se uvidíme příští čtvrtek ve stejnou hodinu, ano?“

Kývám hlavou, že ano.

Vstávám s vizitkou v ruce a říkám si, jestli by se dal záchvat dráždivého tračníku považovat za urgentní případ… Ve dveřích se otáčím a odvažuji se: „Pane doktore… můžeme si tykat?“

„Prozatím na to zapomeňte.“

Odcházím a jsem plná pochybností, v hlavě mám samé otazníky.

Vrátný si mě prohlíží, usmívá se, vstává a zpívá si: „Víš, to víš, lidi jsou zvláštníííííííííííííí!“

Přišla jsem s jednou zcela jasnou otázkou a odcházím bez jediné odpovědi. A s telefonním číslem, které nemůžu ani použít.

Zvoní mi mobil.

To je Barbara, ta holčička, která se na základce líbila všem klukům.

V současné době aspirantka na modelku a herečku.

Mimochodem, moje nejlepší kamarádka.

„Ahoj, krásko, přijdeš dnes večer na aperitiv nebo držíš dietu?“

Nesnáším dvě věci: když mi říkají krásko a když se mi připomíná, že mám držet dietu.

„Čau, Bárbie, přijdu ráda, vždyť víš, že nemám pevnou vůli.“

„Přesně tak, nemáš, já vím. Ale takhle ti to sluší, četla jsem ve Vanity, že z průzkumů vyplývá, že muži celulitidu nevidí, že je to pouze naše fikce, myslím fikce těch, co mají celulitidu.“

„No právě, ty ji nemáš. Víš co, skočím si do kanceláře a pak se uvidíme na našem místě.“

Abych řekla pravdu, nemusela bych jít do kanceláře. Na to, že mám částečný úvazek, jsem tam až příliš často. Ale mám přehnaný pocit zodpovědnosti, proto jsem pořád ve spěchu. Nemám čisté svědomí, dokud čtyřicetkrát všechno neověřím, protože jedině tak mám jistotu, že je všechno v pořádku a všechno funguje. Stačí, abych se tam jednou objevila, a hned dostanu práci navíc, protože všichni vědí, jak mě zneužít.

Z jedné části tam jdu i proto, abych viděla Andreu.

Z velké části.

Pracuji ve významné advokátní kanceláři a na recepci jsme tři sekretářky. Říkají nám „asistentky,“ ale v podstatě děláme všechno od přípravy kávy, přes obnovu úvěrů, upomínky splatnosti faktur až po dlouhé fronty na poště a pořádek v kartotéce.

Už při příchodu cítím jistou tenzi. Všichni advokáti jsou v hloučku kolem počítačového technika. Ten se potí tak, jako by měl zastavit odpočet raketového startu, který zničí planetu.

Nikdo můj příchod nezaznamenal a vnitřní hlas mi radí udělat krok zpět, ale jakmile jsem se dotkla kliky, dveře se rozlétly, vchází pošťák a křičí: „Jeden doporučený dopis, podepíšete mi ho vy?“

Všichni se otočili, já jsem pokrčila rameny a vepsala svoje jméno do příslušné kolonky.

Andrea je rudý, rozcuchaný, má povadlou kravatu.

Obořil se mě dost nehezky. „Přesně tak, Chiaro, vy! Neotevřela jste tak náhodou dnešní spamy, nebo cizí přílohy? Celý systém je

zavirovaný, nemůžeme obnovit data, jsme v hajzlu. A to se musí stát pokaždé, když jedu na dovolenou. Jestli najdu toho, kdo to zavinil, rozervu ho na cucky.“

Nevím, jestli je za tím sexuální podtext, anebo si myslí, že jsem opravdu tak hloupá a otevřu spamy typu: „Jak můžeš zvýšit pravděpodobnost výhry v kasinu“ nebo „Levné hodinky právě teď a tady.“ No dobře, jednou jsem jeden otevřela: „Štíhlá během jednoho odpoledne,“ ale to je dávno.

„Ne doktore, dnes ráno všechno fungovalo.“ Mačkám se ke stěně a ostatní si mě vystrašeně prohlíží. Nezabírá ani fakt, že jsem žena.

„Tak to musela být jiná blbka, ta, kterou jste přijali minulý týden, věděli jste, že jsem s tím nesouhlasil.“

„Vlastně ne,“ dodávám, „Lucia to být nemohla, protože nemá ještě vstupní hesla. Prostě takové věci se stávají. Četla jsem v jednom časopisu, že –“

„Sakra, o čem to mluvíte!!! Taková věc se nestane sama od sebe, vždycky se objeví nějaký imbecil, co strká ruce, kam nemá, nakonec vás to nezajímá, to není váš problém, že jo? Vy si běžte klidně domů, problém mají ti, kteří tady zůstanou, a to je vám jedno, ať se z toho klidně poserou!“

Dívám se na špičky bot a je mi trapně. Chápu, že nechce, aby se nikdo o našem vztahu dozvěděl, ale tohle přehnal. Polykám hořkou slinu.

„Můžu vám nějak pomoct?“

„Běžte do mé kanceláře a začněte skenovat všechny moje spisy, potom pokračujte se spisy kolegů Ferrante a Salluzzi.

Šeptla jsem: „Ale to bude věčnost…“

Ani mi neodpověděl a vrací se k tiché konverzaci s ajťákem a se společníky, kteří mě ignorují.

Proč jsem se vracela?

Z fotorámečku se na mě dívá jeho manželka ve svatebním a já s ní tady zůstanu až do večera.

Prohlížím si fotku s nadějí, že najdu nějaký náznak nešťastného manželství, ale marně. Je rozesmátá štěstím, drží kytici a on se na ni láskyplně dívá.

Když jsem ho uviděla poprvé, vůbec se mi nelíbil, nebyl můj typ a teď už ani nevím proč. Když do toho spadneš, vynuluješ všechno negativní. Na první dojem se jevil jako klasický úspěšný muž z Milána.

Takový ten „pracuji, vydělávám, platím a jsem náročný.“ Takový, který chodí na oběd do restaurací, nosí stále oblek s kravatou, miluje krásná auta a Rolexky. Později jsem ovšem pochopila, že okázalost je pouhým klišé jeho oboru.

Ve skutečnosti se mu líbí jednoduché věci, ale musí se pohybovat ve vysokých kruzích a tam je to jiné.

Jednou jsme jeli na venkovský pension v Umbrii a bylo to nevýslovně romantické. Byl úplně někdo jiný. Veselý, bezstarostný a zábavný. Věřím tomu, že jakmile se rozvede, konečně se uvolní a uklidní.

Všichni se můžeme dostat na špatnou cestu a já nejsem žádná rozvracečka manželství.

Nemám nic proti jeho manželce, musí být obdivuhodná, ale pokud už to mezi nimi skončilo… je konec.

Je skoro osm, musím jít, tahle práce je nekonečná. Kouří se mi z hlavy.

Barbara mi už třikrát volala. Role obětního beránka jí svědčí. Dělá jí dobře, když mě může vinit ze svého trápení před ostatními a já ji nechávám. Mám ji ráda, znám ji dvacet pět let: není špatná, je prostě taková svá.

Chystám si věci, ale právě vešel Andrea a zavírá za sebou dveře.

Je k smrti unavený, bledý a nervózní.

Ve srovnání s tím, jak velkou má zodpovědnost, je moje práce dlouhý, úmorný, stále se opakující opruz… Někdo to ale dělat musí.

Jde ke mně a silně mě obejme. Cítím slabou vůni vody po holení, ale jeho vůně potu je mnohem intenzivnější!

„Lásko, promiň, jak jsem se k tobě choval. Byl jsem vzteky bez sebe a přišlas mi do rány, měl jsem se ovládnout.“

Položil si hlavu na moje rameno.

„Já vím, já vím, nemusíš se omlouvat. Máte blázinec a konec měsíce leží na vás. Vyřešili jste to?“

„Ano, z části jsme ztracená data obnovili, náš technik pracuje nejen u nás ale také pro tiskové oddělení policie a umí najít i to, co je nenávratně ztraceno.“

„Takže moje práce byla zbytečná?“

„Ne, ne, absolutně ne. Bude se nám hodit, kdyby se to zase opakovalo.“

Líbá mě, má kyselý dech, jako by vypil třicet osm káv.

„Chceš žvýkačku?“

„Ne, díky."

Znovu mě líbá, snažím se zatajit dech.

„Nejdeš domů? Budeš unavená."

„Ano, jsem na odchodu. Barbara mě čeká v baru s aperitivem a bude už skoro devět…"

„Děkuju ti za všechno, co pro mě děláš. Jsi můj anděl, miluji tě a jsem debil."

„Ne, to nejsi, nemluv o sobě tak škaredě."

„Právě naopak, přehlížím tě, ztrácíš se mnou čas, já se k tobě chovám hnusně a ty jsi pořád usměvavá a obětavá. Proč se na mě nevykašleš?"

„Protože bych se s tebou nikdy neuměla rozejít, jsi láska mého života a budu na tebe pořád čekat."

Objal mě ještě silněji, pak se mi podíval zpříma do očí, zavrtěl hlavou a oči se mu zaleskly.

„Proč jsem tě nepotkal dřív? Proč je osud tak absurdní? Je mi bez tebe zle, Chiaro, je mi zle, když jsi daleko, když tě nevidím, když tu nejsi, když odcházíš. Já… já chci s tebou žít, potřebuju tě."

Mluví tiše a je sklíčený.

„Já vím, lásko moje, ale to zvládneme. Musíme být trpěliví, takhle žít nemůžeme. Pojmeme to jako zkoušku síly."

Hladí mě po vlasech, dlouze mě líbá na šíji, hned má ruku pod halenkou a sundává mi podprsenku.

Má s tím dobrou praxi, asi ze střední.

Měla bych odejít, ale copak můžu? Zranila bych ho, dotkla bych se jeho mužství. Muži jsou na to hodně citliví a dnes měl drsný den.

Posadil mě na stůl. Připadnu si jako z filmu pro pamětníky: *Sekretářka svádí advokáta.*

Jestli něco nenávidím, tak to je rychlovka, a co na rychlovkách nesnáším nejvíc, je rychlovka v kanceláři. Ale tohle on neřeší, naopak, je to pro něj vzrušující. Na druhou stranu, kam jinam bychom mohli jít?

Za tu dobu, co spolu pracujeme, jsme „pokřtili" prakticky každý roh kanceláře včetně stolů všech kolegů a všechna schodiště.

Na rychlovce je pozitivní neobyčejná rychlost, proto jsem v autě už za dvacet minut.

Běžím do baru a je skoro půl desáté. Barbara je ještě tady, rozzářená, usměvavá, v hloučku pohledných mladíků, kteří ji zbožně obdivují.

Jakmile mě zahlédla, křičí a objímá mě.

„Moje nejlepší kamarádkaaaaaaa! Konečně! To ti pěkně trvalo! Pořád se necháváš otročit tím ženatým vykořisťovatelem, který svou ženu nikdy neopustí?“

Barman pozvednul oči od mojita, podíval se mým směrem a zavrtěl hlavou.

„Nech toho Barbaro, nekřič, nechci, aby to slyšel celý lokál.“

„Oukej, krásko, ale je to pravda.“

„Ano, je to pravda, ale svěřuju se tobě, ne novinám. Nakonec, jak můžeš vědět, že manželku nikdy neopustí?“

„Nikdo nenechá manželku kvůli jiné, to je ten průser,“ prstem si roztírá lesk na rtech, „a potom, opustit jistotu vztahu, i když bez lásky, kvůli někomu, koho pořádně neznáme, to je krok, který muži nikdy neudělají. Zůstanou spíš sedět na obou židlích a nechají rozhodnutí na ženách. Chlapi neumí být sami.“

„Ale tys to přece zažila, že kluk, se kterým jsi chodila, opustil ženu a uprostřed noci u tebe zvonil, aby s tebou odjel do Paříže.“

„Ano, ale to je výjimka, která potvrzuje pravidlo. Ty seš klasický typ. Každý okamžitě vycítí, že prahneš po rodině a všem, co k tomu patří. Chlapi tohle zavětří na míle daleko a dají se na útěk.“

Skončila lekce o mužích, Barbara se vrací ke své skupince uctívačů Satana.

Barman ke mně posunul skleničku rumu. „Pozornost podniku.“ Potom zašeptal: „Poslyš, není pravda, že chlapi neumí být sami, tvoje kamarádka je povrchní. Já jsem sám od šestnácti let a jsem si jistý, že žehlím košile líp než ona.“

„Barbara ani neví, co je to žehlička!“

„To mi bylo jasné… Na tebe!“ Jedním hltem do sebe obrátil celou skleničku.

Zamyšleně se dívám na svůj obraz zrcadlící se na lesklém pultu.

Možná má pravdu, když říká, že jsem předem jasná. V podstatě, když se na sebe podívám: jsem klasická v pravém slova smyslu: obličej hodného děvčete s brýlemi, které se na nic neptá, neumí říct ne, ve společnosti si mě nikdo nevšímá a moji přítomnost zaznamenají až po čtvrtém panáku.

A tak to na mě zkouší, protože vědí, že u mé krásné kamarádky nemají žádnou šanci.

„Chiaro, pojď sem, představím ti Lucu, Raffaela a Federica.“

Podávám jim ruku s minimálním zájmem a oni dělají totéž, jen, aby udělali Barbaře radost.

Jsem ospalá. Nejraději bych zmizela, ale doma bude sestra s Lorenzem a na devadesát devět procent se hádají.

Vyzvání mi mobil, a to mě zachránilo jako zvonek při zkoušení u tabule. Omlouvám se a vzdaluji se, stejně mě nikdo nevnímá.

To je moje sestra.

„Chiaro, mámě je zle."

Lapám po dechu.

„Jedeš za ní?"

„Ano, už jsem skoro u ní, Lorenzo mě přivezl."

„Dobře, dej mi vědět."

Využívám toho, abych se rozloučila s Barbarou a odešla.

„Už teď? Vždyť jsi teprve přišla! Neříkej mi, že ti zavolal a ty hned za ním běžíš. Víš, že to nemáš dělat, v lásce vyhrává ten, kdo je pořád na útěku!"

„Si, ano, zapamatuju si to."

Dala jsem jí pusu na tvář a zmizela v noci.

Pěkně hustý den, říkám si, když zavírám dveře bytu. Zouvám se, mám kotníky jako slon. Tak horké léto nezažil ani Noe.

Skočila jsem do postele, zapnula ventilaci a nejraději bych celý týden prospala.

Žádná esemeska od Andrey, přestože to slíbil.

Ze začátku to bylo těžké, ale potom jsem si zvykla. Vidím ho v podstatě častěji než jeho žena.

Usínám ještě v šatech a probouzí mě bouchnutí vchodových dveří.

„Já tu bábu, já ji zabiju!!!"

„Pššššt! Nech toho, tiše, Chiara spí!"

Moje sestra vchází do pokoje s ladností medvídka Pú, rozsvítila a těžce dopadla na moji postel. Lorenzo zůstal na prahu dveří.

Jestli něco nesnáším, tak je to způsob, jakým mě budí. Mám z mozku ledovou tříšť.

Říkal jsem jí, aby šla potichu, ale…"

„To nevadí, znám ji, nejde spát, dokud všem neřekne, co zažila, je taková odjakživa," hledám brýle a uklidňuji Lorenza.

„Já se z té tvé matky zblázním!"

„Ah táák, když otravuje, je to najednou *m o j e* matka."

„Čtvrtý panický záchvat tento měsíc."

„Ano, je to v poslední době hodně špatné."

„Chiaro, já už nemůžu, tohle není život. Volá mi tak zuboženým hlasem, že mě pokaždé popadne pocit viny, okamžitě se seberu, běžím za ní a ona toho jenom zneužívá."

„Ne, že toho zneužívá, ona se opravdu cítí špatně a volá dceři, kterou má nejraději! Mysli na to, jaké máš štěstí…"

„Nedělej si legraci, mluvím vážně. Buď mě zabije ona, nebo zabiju já ji, a to jednou pro vždy."

„Chudák máma… Měla těžký život, však víš."

„Ne ona, ale JÁ jsem měla těžký život. OBĚ jsme měly těžký život: byly jsme první ve třídě, kdo měl rozvedené rodiče! To byl fakt krásný primát v té době! Byly jsme to my, které nikdo nezval na večírky, pořád samy, dcery nikoho, poslední, pro které se přicházelo do školy, pamatuješ? Já a ty, na plastové zelené lavičce, houpaly jsme nohama, školnice myla chodbu a my jsme čekaly i hodinu a půl, než se někdo uráčil pro nás přijít."

„Ano, ale už tenkrát jí bývalo špatně…"

„Nikdy jí nebylo dobře, měla deprese a neměla na nás čas, protože musela být v posteli a brečet nad tím, že náš otec čekal dítě s jinou. A i když je to už víc než třicet let, nic se nezměnilo. Náš soukromý život ji provokuje, jakmile zaznamená někoho mezi námi a ní, má záchvaty paniky! Je zajímavé, že nikdy před tím je neměla… A já ti řeknu proč! Protože je tehdy nikdo neznal! Teď jsou prostě v módě!"

Saře se třesou ruce a má oči plné zlostných slz. Lorenzo se ji snaží utěšit, ale vztekle ho odbyla. Vím, že má pravdu, ale je to máma. Osud nám dal takovou mámu, proto nezbývá než to tak přijmout a být jí nablízku.

„Ona ví, že se chci odstěhovat, a proto přidává a přidává," pokračuje Sara, „nikdy s tím nepřestane, dokud se nezblázním. Bude spokojená jedině, až se Lorenzo se mnou rozejde. Pak na tom budeme jako ona a ty jsi už na dobré cestě takhle skončit."

„Jak s tím souvisím já?"

„S tebou si každý dělá, co chce. Jako bys měla na čele napsáno: *Ničit moji duši povoleno.* Necháš se zneužívat v práci, tvými hloupými kamarádkami jako je Barbara, ženatým děvkařem, tvojí mámou, otcem a vůbec ti to nevadí. Copak nemáš trošku důstojnosti?"

„Co sem taháš důstojnost? Jenom proto, že se neumím bránit, nemám důstojnost? Protože nedělám hysterické scény, nebudím v noci kamarádky, nebo tebe, abych se jim vybrečela, proto nemám důstojnost? Není spíš pravda, že mě nesnášíš, protože jsem nespálila mosty s naším otcem, na rozdíl od tebe?“

„Ahaaa, souhlas! Jestli chceš pokračovat v tomhle duchu, proč ne. Po tom všem, co nám udělal, seš jediná, kdo má ještě odvahu s ním promluvit, a jestli je máma nemocná, je to i tvoje vina!“

„Odvolej okamžitě, cos řekla! Máma má záchvaty paniky kvůli mně? Minulost je za námi a on je přesto můj otec, chápeš to? Je to můj otec a budu si s ním mluvit, kdy budu chtít, a ty mi to nemůžeš zakázat!“

„Tvůj svatý tatínek nasadil parohy tvojí matce se svojí sekretářkou, měl s ní dítě, my jsme ho nezajímaly, daroval jim náš dům, odkázal jim všechno, co mohl, protože byl tak zadlužený, že by mu jinak exekutoři zabavili všechny domy, člun i Jaguára. Naše matka musela prodat svůj poslední prstýnek, aby měla něco slušného na sebe. A dnes má ten tvůj svatý tatínek dva hotely na Kubě a holdingovou společnost, kterou řídí tvoje nevlastní sestra Gaia Luna, kdežto my dvě máme holý zadek!“

Lorenzo se šel napít vody, mám strach, že ho klepne mrtvice.

„To mi vysvětli: nejdřív říkáš, že máma ty její záchvaty předstírá, aby nám vnutila pocit viny, a pak se jí zastáváš, protože měla těžký život? Protiřečíš si a chceš se jenom hádat. Dobře, máš pravdu. Nemůžeš odsuzovat to, co cítím k tátovi. Měl nás rád… svým způsobem.“

„Měl nás rád?! Tys zešílela, ty… mluvíš, jak se ti to hodí. Na tohle ti neskočím a nedovolím, abys dělala ze mě pitomce!“

„Já neměním nic na realitě, jenom se nerozčiluju kvůli věcem, které rozčilují tebe!“

„Samozřejmě, hodí se ti to: když dostaneš facku, nastavíš druhou tvář. Otec tě opustil? Ok. Matka tě vydírá smrtí? Ok. Tvůj šéf s tebou spí a je ženatý? Ok. Samozřejmě, nemůžeme mít všechno. Běž se léčit drahá!“

„Však já se léčím!!!“

DRUHÉ SEZENÍ

„Na základní škole jsem byla bláznivě zamilovaná do jednoho kluka, který se jmenoval Simone Goncalves Prizzi. Ne, ne, nic si nevymýšlím. Byl to syn konzula, jeden z těch románových hrdinů, co vyrůstali v nádherných palácích mezi Antiguou v Karibiku a Kapským Městem a byli vychováni něžnými kreolskými chůvami, které je rozmazlovaly fritovanými banány v palačinkách. Byl to jeden z těch, co mluví osmi jazyky, umí stepovat, je určen pro život korunovaný úspěchy a pro předčasnou tragickou smrt.

Simone se líbil samozřejmě všem holkám. Přijel v polovině roku, aby složil zkoušku na střední. Býval tak našprtaný, že se ředitel při jeho příchodu stavěl do pozoru.

Je zbytečné dodávat, že jsem mu nestála ani za pohled. Ne že by byl namyšlený nebo snob, ale neměl ve zvyku dělat ze sebe blbečka jako ostatní spolužáci, kteří se navzájem předháněli v tom, kdo vymyslí nejlepší rým na naše jména, jen aby na sebe upozornili. Vyzařoval kolem sebe auru, která ve všech kolem vzbuzovala vážnost a respekt. Svým kouzlem si kompletně podmanil i profesory. Jeho úsměv ukázal bělostné zuby, a když se ti podíval přímo do očí, jako bys byla pro něj tím nejdůležitějším člověkem na světě, a cítila ses doslova jako jeho vyvolená.

Nebyl ze stejné třídy, protože jsem byla o dva roky mladší, a proto byla moje láska součástí pouze mého tajného deníčku. Jediným mým potěšením byla skutečnost, že zůstával zcela lhostejný k neodolatelné Barbaře, která se trapně snažila dotknout alespoň jeho knoflíku. Neúspěšně… Nudím vás, pane doktore?“

„Vůbec ne, vypadám znuděně?“

„Ne, ale kdybych vás nudila, řekněte mi to. Když mám mluvit o sobě, beru to ze široka. Klidně mi to řekněte, neurazím se.“

„Když jste tady, musíte se cítit svobodně, jedině tak mi řeknete, co chcete.“

„Ok, ale… já se neurazím, když mě zastavíte.“

„V klidu pokračujte, velice mě zajímáte."

„Jeden den se stalo něco zvláštního. Simone mě zastavil na chodbě a zeptal se, jestli chci přijít na oslavu jeho narozenin. Instinktivně jsem se otočila, jestli za mnou nestojí Barbara, nevěřila jsem, že mluví se mnou. Nebyl to sen. Mluvil se mnou. Důležité je, abych vám řekla, co jsem měla na sobě. Byl počátek osmdesátých let a móda se tehdy dokázala tragicky podepsat na sebevědomí žen. Měla jsem červeno-černo kostičkované flanelové kalhoty vecpané do hnědých kozaček s kožešinkou, šafránovou hedvábnou košili zasunutou do kalhot s řemenem. Vypadala jsem jako kozák. Vlasy do sponky a brýle přes celý obličej."

„Měla jste také rovnátka?"

„Ironické, děkuji."

„Omlouvám se…"

„Zrudla jsem, sklopila zrak a špitla jsem: ‚ano'. Napsal mi adresu na kousek papíru, který mám dodnes schovaný.

Když jsem se vrátila do třídy, byla jsem úplně mimo. Nechápala jsem, proč pozval právě mě, a nemohla jsem se nikomu svěřit. Každá spolužačka by mě okamžitě zabila.

Cítila jsem se jako Popelka a začala jsem o nás dvou snít. Jak přicházím do jeho zámku v blankytných šatech, on je celý v bílém, prodírá se davem, jde mi vstříc, a jakmile se zbavil konkurence ostatních nápadníků, vášnivě mě líbá a žádá o ruku. Udělalo se mi nevolno a úzkost mi sevřela žaludek. Bylo to jasné: zamilovala jsem se a byla jsem ztracená.

Dárek jsem mu šla koupit společně s maminkou. Vybraly jsme kompas.

Měla jsem v hlavě zmatek. Maminka a prodavačka byly euforické, já jsem měla strach, že jsem udělala další nešťastný krok, ale co jiného mi zbývalo? Měla jsem pouhých dvanáct let!

Nadešel osudný den. Tisíckrát jsem si přehrála vysněnou scénu: přicházím, jde mi naproti, usmívá se, objal mě, říká mi, jak jsem krásná, dávám mu dárek, otevře ho a říká: ‚To je přesně to, po čem jsem toužil, děkuji,' políbí mě a potom už zůstává jenom se mnou. Čas letí, a až všichni odejdou, požádá mě, abych zůstala na večeři s jeho rodiči.

Máma naléhala, abych si vzala šaty, které jsem měla na biřmování. Smaragdově zelený sametový oblek s kalhotami a vestou, pod ním bílá košile s nabíranými rukávy a límcem, který se váže mašlí.

Chyběl už jen klobouček s peřím.

Přestože pršelo, donutila mě, abych si vzala kožené kozačky. Bránila jsem se jejímu vkusu, a tak mi nakonec povolila, abych si přibalila do igelitky stříbrné baleríny… Pane doktore, vy se smějete…“

„Já? Ne, ne, ne… ani náhodou,“ odpovídá a rukou si zakrývá ústa. „Myslel jsem na příběh Olivera Twista.“ A vyprsknul smíchy.

„Hm, vy jste mi nevěřil!“

„Prosím vás, pokračujte…“ Doktor slzí a naslouchá.

To se musí stát zrovna mně, že potkám psychoterapeuta, který se směje mému neštěstí!

„Vlasy jsem měla zkrocené do ohonu, a abych tomu všemu dala korunu, měla jsem zelený vlněný hubertus se skotskými vzory. V jedné ruce tašku s kompasem, v druhé tašku s balerínkami.

Maminka mě doprovodila na autobus a řekla, že mi přijde v sedm naproti. Měla jsem pouhé tři hodiny na to, abych ho oslnila natolik, že mě požádá o ruku a domů se už nebudu muset vrátit.

Jeho ‚dům‘ byla čtyřpatrová vila ve stylu art nouveau se zahradou o pěti tisících hektarech, jakou si mohou dovolit jen konzulové, protože neplatí nájem. Zazvonila jsem a přišla otevřít stará služebná. Hned se mi vrátil můj sen: Simone jemně odstrčí služebnou a řekne: ‚Promiň, Rosito, dovolíš?‘ A sundá mi kabát.

Opak byl pravdou. Ve vstupní hale jsme obě zůstaly v rozpacích. Otrávená hospodyně mi řekla, ať odložím dar v obýváku, na stoleček ve stylu art deco.

Nemohlo mi uniknout, že ostatní dary byly tak velké, že mohly uvnitř skrývat celoplošné videohry, poníka, anebo zahradní tříkolku.

Položila jsem svoji krabičku na židli a zamávala mámě.

Z horního patra byly slyšet hlasy, hudba, smích a já jsem hned věděla, že je něco špatně.

Ještě před tím, než jsem si sundala kabát, chtěla jsem si obout balerínky, ale kozačka se v půlce lýtka zasekla, nešla shrnout. Stála jsem na jedné noze v předklonu a v momentu, kdy jsem kozačku pracně vyzula, těžký kabát mě zbavil rovnováhy a já skončila na zádech, s jednou kozačkou na noze a na druhé noze mi při pádu vylezl celý palec ze svátečních punčocháčů. Nepodařilo se to ale zavčas ukrýt, protože ve stejném okamžiku přišel do haly Simone a viděl, jak mám v jedné ruce kozačku, děravou punčochu a rukávy kabátu zaražené až po lokty…“

Doktor Folli už ani nepředstírá vážnost, směje se na plné kolo: „Prosím vás, pokračujte, tomu říkám legrace!“

„Simone byl ještě hezčí než kdy jindy, měl modré sako s výšivkou nějaké prestižní anglické college, kravatu, džíny stone washed a boty Nike, co přišly do Itálie teprve před rokem. Podíval se na mě, svraštil obočí a zeptal se: „A ty jsi kdo?“ Obličej mi plál studem, potřebovala jsem hned zmizet, ale stalo se něco ještě horšího. Přišla Barbara a všichni další spolužáci, kteří nechápali, proč se válím po zemi v kabátě a s jednou kozačkou. Barbara uviděla moji nohu, ukázala na ni a řekla: ‚Máš na punčocháčích díru!‘ A všichni se smáli jako blázni. On se smál ze všech nejvíc.“

„Promiňte, promiňte, opravdu se omlouvám, nechci vás urazit, jste sympatická a máte neuvěřitelné nadání!“ řekl a nepřestával kašlat.

„Když myslíte… chcete přinést skleničku vody?“

„Ne, děkuji, já sám…“

„Simone hned začal rozbalovat dary a krabice odhazoval na křeslo. Můj dáreček byl v jednom mžiku zasypaný haldou pomačkaného balicího papíru, roztrhanými krabicemi a s nimi byl zřejmě i vyhozen.“

„Nikdy se nedozvěděl, že dostal kompas?“

„Mamince jsem řekla, že se mu moc líbil, ale v podstatě jsem nikdy nenašla odvahu se ho zeptat.

„Mohla jste se pokusit. Zajisté jste měla příležitost.“

„Chápete, jak jsem byla ten den oblečená? Musel se myslet, že jsem bláznivá vesničanka, která se v hadrech odvážila do města.“

„Ale on vás přece pozval, ne?“

„No právě, to jsem se dozvěděla až později: měl nějaké nedorozumění s cateringem, a proto byl nucen pozvat mnohem víc lidí. A spolužáci mi nic neřekli, protože nevěřili, že by mohl pozvat i mě! Víc ponížená jsem už být nemohla. Zbytek roku jsem se jen schovávala, abych se s ním nemusela potkat.“

„A první pusu jste dala komu?“

„Jste sadista, víte to?“

„No tak, chci slyšet šťastný konec.“

„Následující léto, když jsme s mámou a sestrou kempovaly, poznala jsem plavčíka Maurizia. Měl sedmnáct a přemýšlím, zda lze nalézt nějakou souvislost mezi lidskou bytostí a blatníkem. Tak dlouho a nemilosrdně odrážel, narážel a dvořil se mi, až jsem podlehla.

Pravda byla taková, že se mu líbila moje sestra, ale ona už byla zasnoubená. Začal se na mě usmívat, říkal mi ‚ciao bella‘ a pokaždé když mě potkal, významně zamrkal. Jednou mi koupil zmrzlinu. Nebyl ničím

zvláštní: kolem pasu nosil ledvinku, kouřil Muratti, které kradl svému otci, byl trochu hloupý, ale svým způsobem milý. Snad stokrát se mě zeptal: ‚Dáš mi pusu?' A tak jsem mu ji jednoho večera dala.

Bylo to divné. Vzpomínám si, že jsem nevěděla, co s jazykem, kdežto on byl ve svém živlu. Na konci polibku jsem měla umytý celý obličej! Chodili jsme spolu dva dny. Když jsem se vrátila domů, poslal mi pohlednici plnou gramatických chyb. Nikdy jsem mu už neodpověděla."

Odcházím a mám v hlavě ještě více pochybností, než jsem měla minulý týden. Doufám, že doktor Folli ví, odkud se odrazit, protože já to nevím. Občas si dělá poznámky, možná, aby si zapamatoval vtipné historky a na večeři s kolegy mohl zazářit: „Chcete slyšet vtipnou příhodu jedné pacientky?"

Uff.

Vrátný si čte a ve chvíli, když procházím kolem, začíná si hvízdat: „Víš, to víš, lidi jsou zvláštníiiiiiiiiiiiiiii." To dělá jenom mně, nebo všem pacientům?

Dnes večer mě Andrea pozval na večeři. Manželka je mimo město a my vyrazíme také *mimo město,* v našem případě to znamená jen pár desítek kilometrů.

Došla jsem k Paolovi do jeho fotoateliéru. Párkrát za týden mu pomáhám líčit děvčata před focením.

Já, Paolo a Barbara jsme společně studovali na univerzitě. Barbara byla premiantka, my jsme naopak trávili čas zábavou, a tak jsme šli ke státnicím o rok později.

Neznám většího heterosexuála, než je gay Paolo.

Ale zkus mu to říct.

Nepoznala jsem rozmanitější klientelu, než je ta jeho. Od mladičkých děvčat, která chtějí fotografie na pochybné konkurzy, přes páry, které se fotí ještě před svatbou, aby na nich vypadaly důstojně, až po manželky, které si nechávají navzdory manželům dělat kalendář svých nahých fotografií.

Neptám se, a přesto mi všichni chtějí vyprávět své příběhy.

Dnešní mladé děvče má čtrnáct let a má nohu větší, než je moje paže. Ani na minutu se nepřestává dívat do zrcadla a já jsem nervózní, protože mám hrůzu, že jí propíchnu oko řasenkou.

Když si ji tak prohlížím, říkám si, odkud bere v tomto věku takovou sebejistotu. Já v jejich letech dala první pusu plavčíkovi, který vypadal jako postavička z jednoho Vordonova filmu a na párty jsem chodívala oblečená jako družička.

Znovu se dívám do zrcadla a srovnávám se s jejím mládím.

Blond jemné vlasy dokonalého střihu, pevná kůže, prsa jako dva grapefruity, dívka z vyšší společnosti, triko o dvě čísla menší, džíny pod pas, pěstěné ruce, bílé pevné zuby a tak dále, a tak dále.

A teď já: třicet pět let, vlasy kudrnaté a nezvladatelné, velká prsa, žena z třetího světa, triko o dvě čísla větší, džíny nad pupek, ruce a zuby… ujde to… další chyby už hledat nebudu.

Doktor Folli by teď řekl: „Měla by ses naučit tu ženu v zrcadle milovat. Jsi jedinečná žena, nápaditá, jsi sympatická, a to je neocenitelný dar."

Ale vykal by mi.

Paolo přichází.

„Jak jsi ji to zmalovala? Vždyť vypadá jako prostitutka!" soptí.

„Ježíši, myslíš? Naléhala, že chce černou tužku pod oči, možná jsem to měla zjemnit."

„Asi ano, jelenicí!"

„Proč seš tak kyselý? Co se stalo?"

„Co já vím, asi mnou prostoupil Mars…"

„Kam ti prostoupil?"

„Do Štíra."

„Aha… a myslíš si, že se z jeho vlivu můžeš nějak vymanit, anebo budeš muset čekat až na další vesmírnou éru?"

„Nevím… Nic mi nevychází, nudím se a nemám motivaci. Chtěl bych, co já vím, napsat knihu, děje se pořád tolik věcí. Možná by bylo lepší vycestovat. Namibie, tam teď všichni jezdí. Ne, tam jsou samé duny. Něco ještě extrémnějšího."

„Co třeba Mykény?"

„Proč právě Mykény?"

„To jen, abych něco řekla…"

„Víš co, pojďme pracovat, to bude lepší."

„Kočičko, blíž ke mně, začneme, jak jsi pěkně nalíčená… tak intenzivně!"

Přišla mi SMSka od Andrey: V osm na našem místě, mám pro tebe překvapení.

Och mamma mia. Zase překvapení.

Naposled jsem od něj dostala překvapení k narozeninám. Erotické prádlo s krajkami, které by nenosila ani Joan Collins v osmdesátých letech. Tanga tak řízná, že bych s nimi mohla krájet máslo a podprsenka tak zoufale malá, že zahalila snad jen čtvrtinu mých vnad.

Může být ještě něco víc zdrcujícího, než když vám řekne: „Neboj, můžeš si to vyměnit, dám ti účtenku…?“

Doma se moje sestra hádá s Lorenzem.

Obvyklý důvod: on se chce přestěhovat na Sardinii, ale ona má pocit viny, protože by opustila matku a mě.

Opakuji po milionté, že ji opravdu nepotřebujeme, že nadešla chvíle, aby začala žít vlastní život, protože to nebude dlouho trvat a bude v přechodu. Sestra je přesvědčená, že je nepostradatelná a věří, že bez ní by se naše životy obrátily v nekontrolovatelný chaos.

Svět jde stále kupředu, s námi nebo bez nás. Všichni jsme užiteční, nahraditelní a v krátkém čase musíme zvládnout všechny nečekané situace, jako opuštění, smutek a katastrofy. Proto jsme zřejmě méně elastičtí a méně riskujeme, abychom se vyhnuli bolesti.

Sara se snaží kontrolovat a programovat životy všech ostatních. Jedině tak přežívá. Pokud by přestala, musela by přijmout fakt, že nepotřebujeme nic z toho, co pro nás dělá, ale že ji potřebujeme jen, protože je a mohla by být milována jen pro to, kdo je.

Lorenzo ji miluje nadevše. Kdyby ho požádala o obě ledviny, bez váhání by jí je daroval. Avšak když on navrhne, aby s ním žila na Sardinii, kde má nádhernou vilu a práci, Sara se chová tak, jako by její přítomnost v tomto bytě byla klíčová pro osud celého lidstva a jako omluvu používá matku a mě.

Jako bychom byly dvě nemehla, která při přípravě kávy nebo výměně filtru vysavače nechají dům vyletět do povětří (to se nám stalo jen jednou, že vysavač začal hořet).

Všichni vymýšlíme spletitá řešení, abychom dosáhli kompromisu s vlastním svědomím, a to nám umožňuje přežít s co nejmenším pocitem viny.

Někdo dělá ze sebe rohožku, někdo práská bičem, někdo utíká, někdo si vytváří vlastní realitu a někdo stále věří na Ježíška.

Převlékám se snad už po sedmé. Stereo mám na plné pecky, abych neslyšela kravál za dveřmi a sestřin hlas o síle milionu decibelů. Nenávidím konflikty, nenávidím hádky a toho, kdo zvyšuje hlas.

Proč musí jedni přemáhat křikem druhé? Nestačí vysvětlit a přijmout v klidu názor toho druhého? A pokud nesouhlasíme, už nejsme přátelé?

Měla jsem se jmenovat Alenka z říše divů.

Nesnáším situace, když lidé ztrácí kontrolu a říkají pak věci, které by nikdy neřekli.

„KÉŽ BYCH TĚ NIKDY NEBYLA POTKALA! PROČ JSI TEN DEN NEODEŠEL NĚKAM DO PRDELE?!“

Přesně….

„Saro, neříkej mi tyhle věci, když vím, že je stejně nemyslíš vážně.“

„MYSLÍM TO VÁŽNĚ! CHCI ŽÍT SAMA, NECHCI TĚ UŽ TADY VIDĚT, LEZEŠ MI NERVY!“

„To říkáš jenom proto, že seš rozzuřená. Nech už toho.“

„NEŘÍKEJ MI, ABYCH TOHO UŽ NECHALA! NEMÁŠ KAM JÍT? PROČ SE NEVRÁTÍŠ K MAMINCE, MÁŠ TAM DŮM, NEMŮŽE SE UŽ DOČKAT, AŽ TĚ BUDE MÍT U SEBE!“

„Co to meleš? Já chci žít s tebou!“

„ALE JÁ NE, NECHCI TADY S TEBOU ŽÍT, ZBLÁZNÍM SE Z TEBE, UNAVUJEŠ MĚ, DUSÍŠ MĚ!“

„Saro, prosím tě, když takhle se mnou mluvíš, je mi strašně zle.“

„NEROZBREČ SE MI TADY, NEBO TĚ NĚČÍM PRAŠTÍM, ABYS MĚL DŮVOD!“

„Nebrečím, ale ty pořád zraňuješ moje city. Já tě miluju, nevím, co jiného ti ještě říct, ale pokud je ti líp beze mě, řekni mi to a já odejdu, udělám pro tebe cokoli, abys byla šťastná.“

Ticho.

Konečně magická věta: nenechal se vyprovokovat a ona ho nemůže zranit.

Magická věta mého dnešního večera jsou *úzké černé šaty*.

Dívám se na děvče v zrcadle, a přestože zdaleka nesplňuje ideál krásy, líbí se mi.

I když bych byla šťastnější bez enormních ňader, nezdolných vlasů, silných paží…

Ano… je na čase, abych šla, jinak přijdu pozdě.

V pátek *„na našem místě“* znamená přijet až do Gallarate vlakem nebo spojem z letiště; potom následuje naše společná pantomima, já předstírám turistku s mapou a kufrem a ptám na správný směr. On mě nechá nastoupit do auta a odjíždíme do jakékoli restaurace za městem.

„Za městem“ znamená přesně řečeno městečko ve východních Pyrenejích.

Po hodině a půl v autě už nemůžu. Ok, hledat osvěžení ve stínu, když je ve městě přes čtyřicet pět stupňů, to se dá pochopit, ale schovávat se, aby nás nepotkali nějací známí, to už je trochu moc. Příště mi řekne, abych si vzala paruku.

„Tak co hezkého mi dnes ukážeš?“

„Jezero, slyšel jsem o jednom speciálním místečku.“

„To je nádherné…“

Nevzala jsem si Autan a komáři mě sežerou zaživa.

Přijíždíme na místo, je devět pryč.

Číšník naléhá, abychom si dali říční raky. Já je nesnáším, protože z nich cítím bahno, ale nakonec souhlasím, aby byl klid.

Andrea vypadá pořád unaveně, očividně už potřebuje dovolenou.

„Lásko, jak je? Nesmírně jsi mi v posledních dnech chyběla,“ bere mě za ruku.

„Ty mi nesmírně chybíš pořád.“

„Víš, v poslední době na tebe myslím víc a víc. Mám život jakoby zmrzačený, cítím se jako idiot, když děláme tyhle šaškárny, připadám si jako zbabělec. Problém je ten, že nevím, jak se s tou situací poprat a chtěl bych, abys mi pomohla.“

„Samozřejmě,“ držím jeho ruce a dívám se mu zpříma do očí, „jsem tady pro tebe, neboj se, všechno spolu zvládneme.“

„To je přesně to, z čeho mám strach. Už třetí noc se mi zdá, že ses na mě vykašlala, žes odešla za jiným, probouzím se v totální panice a vedle mě leží ona. Já bych chtěl, abys to byla ty, kdo vedle mě leží, abych tě mohl probudit a mohl ti říct, že to byl jenom zlý sen.“

„Tak ti to říkám teď, byl to jenom zlý sen.“

„Ale to mi nestačí. Ty mě můžeš skutečně opustit a měla bys důvod to udělat. Já bych na tvém místě nedokázal být tvým milencem, v kanceláři předstírat, že se neznáme, nezavolat ti domů, nevyjít si společně ven. Nemysli si, že mě nezajímáš, jenže já jsem mizera a velice dobře si uvědomuju, jaký chaos jsem napáchal v našich životech.“

„Já vím, ale nenutil jsi mě, abych tu situaci přijala. Souhlasila jsem, i když se mi to nelíbí a trápí mě to. Co ti mám říct? Zamilovala jsem se do tebe. Stalo se. Nemohla jsem tomu zabránit a ty jsi na tom stejně. Jediné, co můžeme dělat, je najít nějaké rozumné řešení, které by co nejméně zranilo tvoji ženu."

„Pořád mě překvapuješ, čím dál víc a víc, jsi ta nejrozumnější a nejmilejší žena, jakou jsem kdy poznal. Jakákoli jiná by na tvém místě tropila hysterické scény a vyhrožovala, že to všechno řekne manželce, ale ty máš svatou trpělivost."

„Promiň, ale co můžu dělat? Budu tady na tebe čekat, a až přijde naše chvíle, vychutnáme si ji."

Pozoruje mě s nepopsatelnou něžností, pak hledá něco v kufříku a vytahuje modrou krabičku. „Tady, pro tebe." A pokládá ji na stůl.

„Pro mě…?" ptám se nevěřícně a zaskočeně.

„Samozřejmě, že je pro tebe!"

Číšník přináší rizoto s říčními raky. Ze zápachu se mi zvedá žaludek.

Nevím, jestli ji mám otevřít teď, nebo po pár soustech, nebo po kávě.

„Proč ji neotevřeš?"

„Vždyť ji otevírám."

Otevírám krabičku a cítím, jak zelenám. Měl by to být romantický, nezapomenutelný zážitek, ale asi budu zvracet.

Uvnitř krabičky je prsten s malým smaragdem se dvěma kroužky, které se prolínají a objímají kámen.

„Andreo, to je …" Vyskočila jsem ze židle a běžím na záchod.

Nejromantičtější chvíle mého života zdevastovaná jedním zasraným rakem.

Když jsem se vrátila ke stolu, číšník odnesl můj talíř a Andrea nechápe.

„Co se děje, tobě je špatně? Nejsi, doufám, těhotná?!"

„To byla jenom silná emoce, víš, buď v klidu, nejsem těhotná."

„A ty, když prožíváš silné emoce, tak zvracíš?"

„Občas se mi to stane."

„Seš si jistá, opravdu?"

„Jestli se mi líbí? Ach ano, je perfektní."

„Ne, jistá tím, že nejsi těhotná."

„Přísahám ti, že nejsem těhotná, buď v klidu. Vím, jak to myslíš, nechci ti komplikovat život!" směju se.

„Já vím, to bys neudělala. Nechme toho, vyzkoušej si prstýnek!"

Nejde mi navléknout.

Je o číslo menší, ale tentokrát už nechci slyšet …

„Jestli chceš, můžeš si ho vyměnit, dám ti doklad.“

„Ne, ne, neboj, mám jen trochu oteklé prsty, počkej…“ Kroužek jsem naslinila a teď už jen, aby nepoznal, jak moc to bolí, protože to vůbec nepomohlo.

Ten zaručeně neztratím.

„Líbí se ti? Je zelený jako tvoje oči.“

„Je přenádherný,“ odpovídám a očima si hladím ruku, protože mi už prst zezelenal.

„Ten prstýnek je důkazem mé lásky. Pokaždé, když se budeš cítit sama, všechno se ti bude zdát smutné a budeš mít pocit, že už nemůžeš dál, podíváš se na něj a připomene ti, jak moc tě miluju a že už brzy budeme spolu.“

Políbil mě.

Cítím odér říčního raka, ale teď už zvracet nebudu.

Nastupujeme do auta, je pozdě a před námi je hodně dlouhá cesta.

„Ty šaty ti pohádkově sednou.“

„Děkuji, lásko.“

Nenechal mě dokončit větu a svléká mi podprsenku.

Jak to proboha dělá?

Co opravdu nesnáším, je rychlovka v kanceláři, ale co nenávidím, je rychlovka v autě.

Není mi už sedmnáct, hergot, že by si toho nevšimnul?

Snažím se dostat nahoru, ale zaseklo se mi koleno mezi sedadlem a ruční brzdou, a jak vytahuji koleno ven, praštila jsem se hlavou o střechu.

„Počkej, já půjdu nahoru,“ otáčí se na bok, ale noha mu zůstala pod pedálem, břichem tlačí na volant a knoflíky na košili mu každou chvíli odletí. Zůstal zablokovaný a strnule se na mě dívá.

To je cirkus…

„Do…“ slyším bezradný tón.

„Haha ha…“ odlehčuji situaci a prst mi každou chvíli upadne.

„Asi bude lepší, když pojedeme domů, co říkáš? Tvoje manželka už bude mít starost.“

„Máš pravdu, máme to daleko.“

Odjíždíme.

Přestože je noc, snažím se neusnout, a tak procházím rádiové stanice a čtu si názvy měst a vesnic, kterými projíždíme.

„A co kdybychom přespali v motelu?“ ptá se mě znenadání tónem, jako by to byl ten nejbrilantnější nápad od vynálezu kola.

„Ne, Andreo, prosím, pojeďme domů.“

Někdy mi připadá jako blázen.

„Víš co, příští pátek mám v Portofinu konferenci, musím tam reprezentovat kancelář. Co říkáš tomu, že bys jela se mnou? Kromě dvou až tří hodin s kolegy můžeme být spolu. Byla jsi někdy v Portofinu?“

„Ne, musí tam být hezky.“

„Je tam opravdu krásně. Budeme v pěkném hotelu, půjdeme do drahé restaurace a budeme u moře. Uvidíš, bude se ti to líbit.“

„Ale co když nás někdo uvidí?“

„Chiaro, už jsem otrávený z toho, jak žijeme. Chci si o tom s manželkou promluvit a musím najít způsob, jak z toho ven. Už to dál nezvládám, pořád se schovávat, chci být s tebou a konec.“

Staví nás policejní hlídka.

„Kurva, ti tady ještě chyběli! Nemají co dělat?“

„Hmmm, je to jejich práce.“

„Ty, aby ses jich nezastala, že?“

Policajt podezřele krouží kolem auta.

„Můžete si prosím vystoupit?“

Andrea se na mě ustaraně podívá a vystupuje.

Slyším, jak koktá: „Musel zůstat v druhých kalhotách… Rychlost? Já a sto osmdesát? To není možné… Ne, to není moje manželka… Balonek? Ale já jsem nic nepil…“

Auto mu nezabavili jen proto, že se odvolal na pár významných autorit, ale vzali mu dva body, dostal pokutu šest set dvacet tři euro za překročenou rychlost a řízení bez dokladů.

Vrátil se do auta naštvaný a po zbytek cesty nepromluvil.

Asi není vhodná situace, abych řekla nahlas, že jsme měli jet raději do motelu.

Když zastavil před mým domem, byla už hluboká noc.

„Uvidíme se zítra v kanceláři, ok?“

„Jo,“ odpověděl a ani se na mě nepodíval.

„No tak, nebuď otrávený, to se prostě stává.“

Neodpověděl.

Vystoupila jsem a zabouchla dveře. Odjel beze slova.

Má vztek, ale mohl se rozloučit tak, jak se má.

Potichu se vkrádám domů, mýdlovou vodou se snažím zbavit prstýnku, ale vůbec to nejde.

Vešla jsem do pokoje, kde spí Sara a blížím se k její posteli.

Trhla sebou a probudila se.

„CO TO DĚLÁŠ, SEŠ BLBÁ? A na co máš v ruce kleště? CHCEŠ MĚ VE SPÁNKU ZABÍT?“

„Pomůžeš mi přeštípnout ten prstýnek? Zaseknul se, nejde sem ani tam.“

„Uvědomuješ si, jaké mi děláš starosti?“

Potácíme se do koupelny a usedáme na okraj vany. Je tak nervózní, že asi přijdu o prst a tím pádem si mě Andrea nikdy nevezme.

Už vidím, jak si vyměňujeme prstýnky, podávám ženichovi ruku bez prstu a kněz se rozkašle, aby skryl rozpaky. Jak smutné.

„Ten prstýnek ti dal nějaký spolužák?“

„Ne, Saro, dal mi ho Andrea. A i když umíráš touhou mě nakopat do zadku, daroval mi ho se vší vážností.“

„Viděla ten film, jak on je ženatý a věnuje milence tak malý prsten, že jí ho musela sestra ve tři ráno sundat kleštěmi?“

Rozesmála mě.

„Saro, hodně se změnilo, teď už to není jako kdysi. I Hollywood se přizpůsobuje. Kde najdeš někoho, kdo tě miluje jako blázen a cokoli děláš, vždycky je ti oporou, dodává ti odvahu, chrání tě, nemá kostlivce ve skříni kromě opakování ročníku na střední, není ženatý, nebere drogy, nepije, nemá tajné děti a jediné, co si přeje, je strávit zbytek života s tebou, možná na Sardinii s pěti dětmi?“

„Seš kráva…“

„Ne, ty seš kráva, jestli chceš o tohle všechno přijít. Mě máš za zoufalku a ztroskotance, ale ty vyhodíš do vzduchu nejkrásnější příběh svého života.“

„Nikdy jsem ti neřekla, že seš ztroskotaná zoufalka.“

„Řeklas mnohem horší věci, ale buď klidná, vím, žes to nemyslela vážně.“

Prstýnek se za podivného zvuku skutálel na dlaždice.

„Tak a je to, jsi svobodná. Bylas zasnoubená pět hodin a dusila ses!“

„Neměň téma, já jsem Lorenzův fanoušek, a když mě požádá o cokoli, aby tě dostal z tohoto betonového města, udělám to. Je to tvůj princ na bílém koni, je vůbec možné, že to nevidíš? Takového hledáme

všechny! Já bych si na tvém místě celý den zpívala ‚Sny jsou touha‘ a kroužila bych kolem něho jako Apollo.“

„A co bude s tebou, když odjedu?“

„Odvedeš mě do útulku, někdo přijde a adoptuje si mě.“ Dělám čumáček kokršpaněla.

„A máma?“

„Máma si na mě bude vybíjet zlost. Jasně, neumím všechno tak jako ty, třeba po ní řvát: ‚Zpackalas mi život, ty nádhero!‘, ale zkusím to.“

Objala mě.

„Podle tebe, opravdu kolem sebe všechno ničím?“

„Jednoznačně ano.“

TŘETÍ SEZENÍ

„V prváku na střední byly ve třídě samé holky. Umíte si představit něco dramatičtějšího? Danteho blázinec plný hysterek se synchronizovaným menstruačním cyklem. Všechny byly *in*, jenom já byla *dark*, vysvětlím vám to. Nebylo to proto, že jsem poslouchala The Cure, že se mi líbili obojživelníci a pavouci, ale protože mě černá prostě maskovala. Nikdy bych nedosáhla jejich úrovně, proto se mi občas hodila paruka."

„V jakém smyslu byste nedosáhla jejich úrovně?"

„Protože všechny byly pěkné, bohaté a sebejisté, kdežto já byla nemotorná, nesmělá a bez liry: shrnuto, škaredé káče mezi labutěmi. Bez šance."

„Rozumím vám. Já byl jako puberťák tlustý a skoro pět let jsem byl úplně sám. Střední škola je jako tělocvična, posílí tě."

„Vy jste byl tlustý? To by do vás nikdo neřekl."

„V sedmnácti jsem vážil devadesát sedm kilo."

„Ano, ale podívejte se: vy jste muž, to je jiné. Od třinácti let znám jenom výsměch kvůli velkému poprsí. A vyrůstat bez špetky sebeúcty je zničující kombinace. Neumíte si představit, jak se do mě strefovali: ‚Máš otevřenou mlékárnu?' ‚Kdy shodíš ty torpéda?' ‚Hele, sestra Carmen Russo!' Pískali na mě i zedníci z lešení a jazykem mezi zuby dělali takovéto *Shhhhhh*, dokážete si představit, jak mi bylo? Ještě teď jsem z toho na nervy. Kluci mě balili, protože si mysleli, že je mi osmnáct a chtěli se ode mě něco naučit. Proto jsem nosila pořád černou, protože jsem byla samá křivka. Sestra mi říkávala: ‚hrobník' a máma mě dovedla k ortopedovi, protože si myslela, že mám hrb.

„Přijměte moji omluvu za všechny chlapy. Bohužel, svět je plný vulgárních a neomalených lidí a na střední škole nám všechno řídí hormony."

„I po střední, když dovolíte. Pravda je, že jsem neměla žádnou kamarádku, protože jsem se nepohybovala ve správných kruzích a Barbara neměla čas na takovou, jako jsem já. Barbaru všichni vyhledávali,

zvali ji na večírky a všichni nejhezčí a nejambicióznější kluci byli do ní zamilovaní. V létě jezdila na prázdniny do Forte dei Marmi, do Cortiny nebo na Miami, no a já jsem byla od malička na letních táborech. Ve čtrnácti dostala antracitový šperk, v osmnácti Golf a já jezdila pořád autobusem. Její osmnácté narozeniny se slavily na diskotéce, maturitu dala za šedesát bodů, já za třicet devět. Ona měla malé troječky jako skleničky na šampaňské a já velké čtyřky jako džbány na pivo. Její otec se znal s Harrisonem Fordem a můj táta stále před něčím utíkal."

„Chtěla jste být jako Barbara?"

„Kdybych měla tu možnost stát se Barbarou na jeden den, stejně bych nedosáhla jejího levelu. Oblékla bych se do černé a pokračovala dál svojí cestou. Mnohokrát jsem si kladla otázku, jak je možné, že my dvě jsme se ocitly na stejné planetě. Přesto mě vyhledávala, protože potřebovala někoho, kdo by jí dával pocit bezpečí. Věděla, že se mnou nemusí soutěžit. Občas, když jsem se před ostatními tvářila jako její velká kamarádka, plivla po mně jedovatou slinu, abych si uvědomila, kam patřím. Mně to až tak moc nevadilo, aspoň jsem poznala spoustu lidí, v jejichž společnosti bych se nikdy bez Barbary neocitla. A když jsem byla bez ní, nikdy mě nepozdravili. Byla to tichá dohoda, vlastně jsem si už zvykla."

„Ale to není přátelství, to je smlouva s ďáblem!"

„To je kompromis. Pokud nejsou v lásce a v přátelství kompromisy, jak můžou takové vztahy vydržet? V každém případě si dala do hlavy, že mi najde kluka. Mně se líbil jeden, který nebyl z její společnosti, chodil v černém jako já, hubený, vytáhlý a kouřil jako fabrika. I když nebyl hezký ani soutěživý, alespoň jsem věděla, že by se o Barbaru nikdy nezajímal a byl by jenom můj. Ale nikdy jsem neměla odvahu s ním promluvit. Bylo to bouřlivé období, kdy všechny zajímalo, kdo už to má za sebou. Každý den přišla nějaká holka s vytřeštěným výrazem a všechny ostatní se ptaly: ‚Už jsi to dělala?' Barbara nebyla výjimkou, chodila s nejlepší partií z celé školy. Dělal windsurfing, jezdil pro ni na motorce a dával jí bláznivé dárky. Zajásala jsem, když jsem se dozvěděla, že ho loni zavřeli pro podvody. Jednou nám Barbara vyprávěla, jak to dělali a jak to bylo úžasné. Bylo to u něj doma, když byli jeho rodiče na horách. Vášnivě se milovali celou noc na bílé kožešině u plápolajícího krbu a poslouchali sladké ploužáky. Mnohému jsem nevěřila jako například tomu, že měl doma krb. Každopádně byl konec května

a nedávno dávali film *Nekonečná láska*, kde byla úplně stejná scéna, a tak jsem jí to s radostí připomněla.

Když jsem jí vyprávěla, že se mi líbí Claudio, rozhodla se, že poprvé by to mělo být s ním a vymýšlela kde a jak. Vzhledem k tomu, že my dva jsme se nikdy ani nepozdravili, naše tělesné sblížení bylo celkem nepravděpodobné. Ale pro Barbaru to byly jen detaily, protože vycházela z předpokladu, že když se všichni muži severní polokoule dokáží zbláznit do ní, můj zoufalý případ není nic, co by nezvládla zařídit. Její plán byl prozaický: každé ráno jsme se s děvčaty společně scházely před školou a ve chvíli, kdy nám vyprávěla o hereckých úspěších svého otce, uviděla Claudia, jak parkuje motorku. Šla za ním a řekla mu, že já – ukázala na mě – jsem do něj zamilovaná."

„Utekla jste, abyste se schovala."

„Kéž by! Holky se otočily směrem ke mně, hihňaly se, já jsem zrudla a utekla do třídy. Následující dny jsem si všimla, že mě Claudio občas zvědavě pozoruje. Rozpačitě jsem se usmívala, a to bylo všechno. Jednou jsem mu pokynula rukou a na konci týdne jsem se odhodlala k pozdravu ‚Ciao'."

„Dvoření jako za starých časů."

„To nejlepší teprve přijde. Jednou ráno se mě zeptal, jestli bych si s ním v sobotu neprošla centrum. Vyrazilo mi to dech. Nemohla jsem tomu uvěřit a utíkala jsem to říct Barbaře. Rozhodla, že na prvním rande musím mít sexy šaty a musíme najít místo, kde by mě mohl políbit. Po čtyřech dnech paniky nadešla osudová sobota.

Moje představa, jak být sexy, byla: černé vlněné šatičky s černým svetrem, černé punčocháče, černé spodní prádlo.

Ale Barbara naléhala, abych si vzala černé lodičky na podpatku. Naposled jsem měla boty na podpatku loni, na slavnostní večeři u tety, a to jenom proto, abych udělala radost mámě. Barbara přišla ke mně domů, postavila se před skříň a všechno moje oblečení okomentovala: ‚brrrrr', ‚hmmmm', ‚to je hnus'.

Nakonec na mě navlékla úzký černý rolák, abych zdůraznila prsa a černé elastické kalhoty mé sestry. Vyčesala mi vlasy dozadu, jeden proud vlasů nechala spadnout na ramena a oči mi nalíčila černými stíny.

Korunou všeho byly sedmicentimetrové podpatky a já měla pocit, jako by měly jednou tolik.

Nejenže jsem nebyla uvolněná, ale vypadala jsem na třicet.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***S.O.S. Amore*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.